

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 184/2025
18.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Јеленом Паравиња, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Каличанина, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 2К бр. 16/23 од 01.06.2023. године и Вишег суда у Нишу Кж.1 358/23 од 29.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Каличанина, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 2К бр. 16/23 од 01.06.2023. године и Вишег суда у Нишу Кж.1 358/23 од 29.11.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 2К бр. 16/23 од 01.06.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и одређено да се иста неће извршити ако окривљени у времену проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем сходно члану 264. ЗКП, док су оштећени ББ и ВВ упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева сходно члану 258. ЗКП.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Каличанина Виши суд у Нишу је пресудом Кж.1 358/23 од 29.11.2024. године исту одбио, а пресуду Основног суда у Нишу 2К бр. 16/23 од 01.06.2023. године потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Драган Каличанин, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) као и став 2. и 4. ЗКП и то повреде кривичног закона из члана 437. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, неправилне одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама из члана 437. став 1. тачка 4) ЗКП у вези члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд на основу члана 488. став 3. ЗКП најпре одложи извршење правноснажне пресуде Основног суда у Нишу 2К бр. 16/23 од 01.06.2023. године и да затим на основу члана 492. став 1. тачка 1) и 2) ЗКП усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи пресуду Вишег суда у Нишу Кж.1 358/23 од 29.11.2024. године тако што ће усвојити жалбу браниоца окривљеног изјављену против пресуде Основног суда у Нишу 2К бр. 16/23 од 01.06.2023. године и исту преиначити на тај начин што ће донети одлуку да нема места оптужби или окривљеног АА ослободити оптужбе или нападнуте пресуде укинуги и списе предмета вратити на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП нема законом прописан садржај, а у осталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је и у жалби одбране истакнута битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, која „јасно предвиђа обавезу суда да пресудом провери и питање постојања оптужбе овлашћеног тужиоца што такође аутоматски подразумева навођење оптужног акта у уводу пресуде“, чиме је уз првостепени и другостепени суд својим пресудама начинио уједно и битну повреду одредби кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца при чему је исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су такви наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж.1 358/23 од 29.11.2024. године дао јасне и довољне разлоге за овакав свој став (страна 2., став четири другостепене пресуде), а које разлоге Врховни суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

И по оцени Врховног суда, околност да у уводу пресуде првостепени суд није навео да је оптужни предлог јавног тужиоца Основног јавног тужиоца у Нишу 14Кт

1179/19 од 24.12.2020. године прецизиран на главном претресу дана 09.11.2021. године, на шта бранилац указује, не значи да је учињена означена битна повреда одредаба кривичног поступка када се има у виду да је чињенични опис дела из изреке првостепене пресуде у складу са прецизираним оптужним актом који је поднет од стране овлашћеног тужиоца, при чему је у првом ставу образложења првостепене пресуде наведено да је јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Нишу поднео оптужни предлог 14Кт 1179/19 од 24.12.2020. године против окривљеног АА који прецизира на главном претресу дана 09.11.2021. године, тако што је у првом реду диспозитива, после речи дана, уместо „02.11.2019.“, као датум извршења кривичног дела наведен „06.02.2019. године“.

Стога на незаконитост поступка нема утицаја чињеница што у уводу пресуде првостепени суд није навео да је оптужни предлог јавног тужиоца Основног јавног тужиоца у Нишу прецизиран на главном претресу дана 09.11.2021. године, због чега је захтев за заштиту законитости у односу на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП оцењен као неоснован.

Захтевом бранилац окривљеног истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и наводи да из исказа сведока произилази супротан закључак од оног који је дао првостепени суд, а које закључке погрешно као правилне оцењује другостепени суд, да се пресуда заснива на апсолутно контрадикторним исказима сведока и контрадикторним закључцима самога суда и да је јасно да је закључак нижестепених судова о непостојању елемената нужне одбране образложен наводима да је окривљени „први кренуо подигнутом руком ка оштећеном ББ“ и да је прихватање истих од стране другостепеног суда потпуно погрешно и ничим проверено, наводећи у захтеву да је наведено потврђено и исказом сведока ГГ. Појашњавајући предње у захтеву наводи да је јасно да је реакција окривљеног у конкретном случају била усмерена искључиво у циљу одбијања од себе истовременог противправног напада и да је другостепени суд потпуно погрешно применио одредбу члана 19. став 2. КЗ, сматрајући да изненадно и неочекивано обухватање окривљеног рукама око тела уз речи „шта хоћеш, зашто нападаш тренера“, док се окривљени у том моменту вербално расправљао са ББ не представља истовремени противправни напад у односу на окривљеног, па иако констатује поступке оштећеног не узима их у обзир. Међутим, и ове наводе је другостепени суд приликом одлучивања о жалби имао у виду и исте детаљно анализирао у својој пресуди о чему је на страни 4. у трећем ставу и страни 5. у првом ставу, дао своје образложење на које Врховни суд упућује и које прихвата, у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Драган Каличанин захтевом формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 441. став 4. ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, у образложењу захтева не указује у чему се конкретно наведена повреда састоји, односно не наводи које законске одредбе су повређене одлуком о трошковима кривичног поступка.

Обзиром да Врховни суд правноснажну одлуку, односно поступак који је претходио испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости (члан 489. став 1. ЗКП) није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно састоји повреда закона, на коју се захтевом

указује, то по оцени овога суда захтев браниоца окривљеног, у овом делу, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Каличанин у захтеву за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП) наводима да су нејасни ставови нижестепених судова поводом исказа оштећених ББ и ВВ, који се односе на положај тела, као и радње које је предузимао окривљени, те оспорава и оцену исказа сведока ДД сматрајући да се ради о закључку, а не о његовом непосредном чулном опажању. Захтевом бранилац окривљеног исказе наведених сведока сматра контрадикторним, нелогичним и нејасним, те доводећи их у везу са одбраном окривљеног и његове супруге ГГ износи чињенична утврђења супротна чињеничним утврђењима нижестепених судова. Поред наведеног у захтеву бранилац окривљеног наводи и то да нико од сведока није видео да је окривљени задао било какав ударац оштећеном ВВ, те да су стога необјашњиви и неосновани наводи нижестепених судова о постојању вишеструких удараца, осврћући се захтевом и на налаз и мишљење сталног судског вештака и представника Завода за судску медицину тумачећи их у корист окривљеног, док исказе сведока ЂЂ и ЕЕ цени као ирелевантне и сматра да кроз потпуно искривљене и ничим утемељене закључке које паушално прихвата и другостепени суд, „пошто-пото“ осуђује окривљеног.

Бранилац окривљеног такође захтевом побијајући правноснажне одлуке наводи да су првостепени и другостепени суд повредили и потпуно погрешно применили члан 428. став 2. ЗКП, члан 438. став 2. тачка 3) ЗКП, члан 16. ЗКП, члан 3. ЗКП и члан 16. став 2. и 5. ЗКП налазећи да је повређено начело потпуне и свестране оцене доказа и претпоставке невиности окривљеног.

Међутим, повреда закона из члана 440., члана 428. став 2., члана 438. став 2. тачка 3), члана 16. ЗКП, члана 3. ЗКП и члана 16. став 2. и 5. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, Врховни суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Имајући у виду све наведено, Врховни суд је одлуку као у изреци пресуде донео сходно одредби члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП.

Записничар-саветник
Јелена Паравиња, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић